DIE XXVII. NOVEMBRIS.

(Fix. ex 26 huj.)

SANCTI LEONARDI A PORTU MAURITIO

CONFESSORIS.

DUPLEX.

(Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequ.)

ORATIO.

Deus, qui in obstinatis peccatorum cordibus ad pœnitentiam flectendis beatum Leonardum Confessorem tuum opere ac sermone potentem effecisti : da quæsumus ; ut per ejus preces et merita e cordibus nostris contritionis lacrimas elicere valeamus. Per Dnm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

LECTIO IV.

Leonardus in Portu Mauritio ad ora Ligustica Italiæ ortus est parentibus pietate egregiis potius, quam genere claris ; qui puerum animam sortitum bonam, divina favente gratia, in timore Domini omni cura instituerunt. Mirandum erat eum in templo vel domi videre et audire, sive fervidas ad Deum effundere preces, sive hortari coætaneos ad religionis aliarumque virtutum opera exercenda. Adolescens studiorum causa Romam missus ad instar novi sideris in Gregoriano collegio tum litterarum ac scientiarum profectu, tum potissimum vitæ sanctitate effulsit. Jam de virtute in virtutem quotidie magis progrediens, ut intimius Deo serviret ad proximorum utilitati vacaret, de religioso instituto amplectendo cogitavit. Et licet patruus pro viribus niteretur, ut hunc nepotem apprime carum ab hujusmodi consilio retraheret, ipse tamen, ejusdem blanditiis mi-

nisque posthabitis, fratrum Minorum excalceatorum rigidioris observantiæ consortio cooptari obtinuit, eorum præsertim modestia captus, ac extrema paupertate.

R. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum : * Et dedit illi claritatem æternam. V. Justum deduxit Dominus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. Et dedit.

LECTIO V.

A primo tirocinio, et, quoad in eo superfuit vitæ anhelitus, nil habuit antiquius, quam ut Seraphici Patris exempla perfectissime imitaretur, præsertim cum vix ac clericus effectus, desiderio incensus fuit migrandi in barbaras terras, ut sanguinem suum profunderet ad infidelium animas Christo lucrandas. Verum divinæ providentiæ consiliis animum componens suum, disciplinas theologicas sedulo excolere sategit, ut ad omne opus bonum instructus foret. Sacris deinde ordinibus initiatus, ac sacerdotali charactere insignitus, protinus in cultissimis etiam Italiæ urbibus evangelii præconis munere fungi cœpit. Apostolicam vivendi formam sequutus unicam habens tunicam atque abjectis calceis, quamvis tenui esset corpusculo, tamen periculis, difficultatibus, asperitatibus laboribusque haud fractum se umquam sensit. Sic reliquam vitam per annos quatuor supra quadraginta strenue impendit, cum ingenti ubique animarum lucro et religionis incremento.

R. Amavit eum Dominus, et ornavit eum : stolam gloriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronavit eum. V. Induit eum Dominus loricam fidei, et ornavit eum. Et ad portas.

LECTIO VI.

Immensa porro fuit populorum ad eum audiendum frequentia, et innumerabiles conversiones inde subsequutæ. Ipsa enim saxea ac ferrea corda, eo audito, vehementer scindebantur ad pœnitentiam tum ob miram sermonis efficaciam, ac ardentissimum loquentis zelum, tum præsertim ob præclaram ejus vitæ sanctimoniam, quæ suavissimum Christi odorem ubique efflabat. Senio tandem ac innumeris laboribus consumptus, cum Summo Pontifici Benedicto decimo quarto fidem dedisset nullibi se nisi Romæ moriturum, in almam hanc Urbem rediens e Bononiensi missione, morbo tentari cœpit, quo sibi brevi deceden-

dum esse palam edixit. Cum igitur sancti Bonaventuræ cœnobium ingressus esset, illico Ecclesiæ sacramentis muniri voluit, quibus admirabili fervore atque inexplebili animi gaudio susceptis, placidissime in Domini osculo quievit. Leonardi obitum plurima sequuta sunt prodigia, quibus rite probatis, a Pio sexto Pontifice Maximo idem inter beatos cœlites adnumeratus est. Novis deinde fulgentem signis, tandem Pius nonus Pontifex Maximus præclarissimum hunc verbi Dei præconem sanctorum catalogo accensuit.

R. Iste homo.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

LECTIO VII. *Cap.* 10.

In illo tempore : Designavit Dominus et alios septuaginta duos. Et misit illos binos ante faciem suam, in omnem civitatem, et locum, quo erat ipse venturus. Et reliqua.

Homilia sancti Gregorii Papæ.

Homilia 17. *in Evang.*

Dominus et Salvator noster, fratres carissimi, aliquando nos sermonibus, aliquando vero operibus admonet. Ipsa etenim facta ejus præcepta sunt : quia dum aliquid tacitus facit, quid agere debeamus innotescit. Ecce enim binos in prædicationem discipulos mittit ; quia duo sunt præcepta caritatis : Dei videlicet amor, et proximi : et minus quam inter duos, caritas haberi non potest. Nemo enim proprie ad semetipsum habere caritatem dicitur : sed dilectio in alterum tendit, ut caritas esse possit.

R. Iste est qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et de omni corde suo laudavit Dominum : * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum. V. Ecce homo sine querela, verus Dei cultor, abstinens se ab omni opere malo, et permanens in innocentia sua. Ipse.

LECTIO VIII.

Ecce enim binos ad prædicandum discipulos Dominus mittit : quatenus hoc nobis tacitus innuat, quia qui caritatem erga alterum non habet, prædicationis officium suscipere nullatenus debet. Bene autem dicitur, quia misit eos ante faciem suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus. Prædicatores enim suos Dominus sequitur : quia prædicatio prævenit, et tunc ad mentis

nostræ habitaculum Dominus venit, quando verba exhortationis præcurrunt : atque per hoc veritas in mente suscipitur.

R. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris : * Et vos similes hominibus exspectantibus dominum suum, quando revertatur a nuptiis. V. Vigilate ergo, quia nescitis qua hora Dominus vester venturus sit. Et. Gloria Patri. Et.

LECTIO IX.

Hinc namque eisdem prædicatoribus. Isaias dicit : Parate viam Domini, rectas facite semitas Dei nostri. Hinc filiis Psalmista ait : Iter facite ei. qui ascendit super occasum. Super occasum namque Dominus ascendit : quia unde in passione occubuit, inde majorem suam gloriam resurgendo manifestavit. Super occasum videlicet ascendit ; quia mortem quam pertulit, resurgendo calcavit. Ei ergo, qui ascendit super occasum, iter facimus, cum nos ejus gloriam vestris mentibus prædicamus, ut eas, et ipse post veniens, per amoris sui præsentiam illustret.

Te Deum laudamus.

Concordat cum originali a S. R. C. approbato.

Imprimatur :

† EDUARDUS CAR. Arch. Marianopolitanus.

Marianopoli, die 6 decembris 1892.